

Indijanci bi ga zvali Koso Oko

„Mama, ja ću se s ovim dječakom igrati!“ Majka je u žurbi je i ne okreće se, samo kratko kaže: „Dobro!“ Već u sljedećem trenutku dječčić majku vuče za ruku, sav uzbuđen govoreći: „On je od papira, nije živ, a vidi velik je kao ja...“ Sve oči odjednom su uprte u dječaka koji grli kaširanog kartonskog dječaka s Downovim sindromom izrađenog u prirodnoj veličini. Neki ljudi s iznenađenjem promatraju ovaj prizor i kao da su na trenutak ostali bez riječi. Dječak nastavlja svoju igru, a bujica pitanja navire iz njegovih usta: „Gdje je njegova mama? Hoće oni doći kod nas na igranje? Zašto je tu ta njegova slika? Što misliš da ga nosimo doma?“ Majka ne stiže odgovoriti na sva ta pitanja. Taman kada je izustila da nešto kaže, dječak već ima drugu skupinu pitanja, ali i odgovora. „Zašto on ima kose okice, je li on Kinez?“ Majka napokon dolazi do riječi i strpljivo pojašnjava: „Nije Kinez, on samo ima takve oči, takav se rodio, on je malo drugačiji od tebe. Takva djeca se zovu djeca s Downovim sindromom, oni puno sporije uče, kasnije prohodaju i progovore, ali nisu ništa manje važna od sve ostale djece. Treba im puno više pažnje i to je to.“ Dječak je pomalo zbunjen i pita: „Zar je on bolestan?“ „Pa da, samo to nije kao prehlada, to imaš uvijek!“ kratko odgovara majka. „Zašto bi ga zvali Dau.. to kako si već rekla, ja ću ga zvati Koso Oko. Onu djevojčicu u vrtiću koja ima skroz, na skroz drugačiju kosu od svih nas zovemo Narančasta, i nitko nikada nije rekao da je bolesna. Mene nekad zovu Klempo, a nisam bolestan pa ću i ja njega zvati Koso Oko, jer ja sam Indijanac, dobro?“